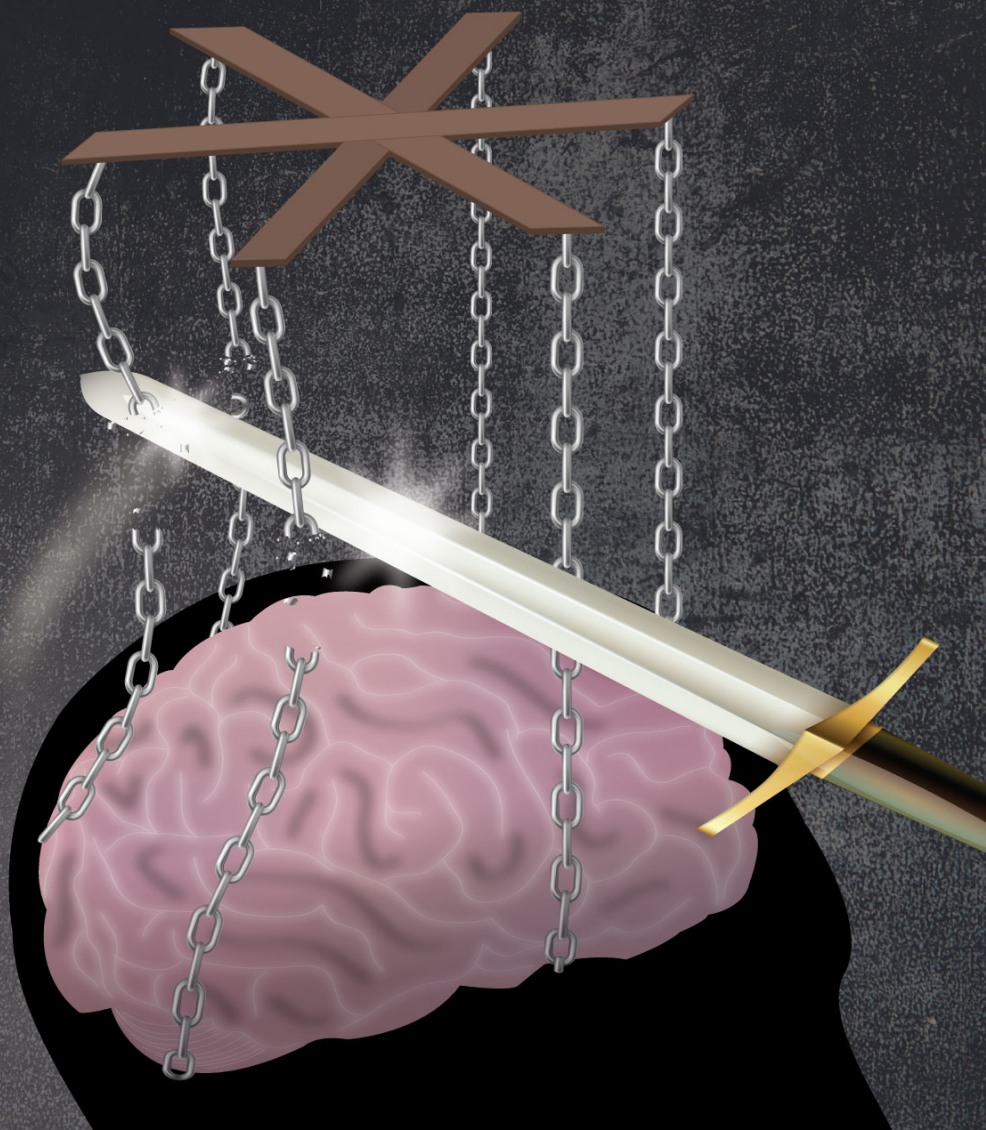

БЯГСТВО ОТ ЗАТВОРА НА ЛЪЖИТЕ

ДЕЯН ДЕЛЧЕВ

Деян Делчев

Бягство от замвора на лъжите

Септември 2023

Бягство от затвора на лъжите

Деян Делчев - автор

Данутат Браун - редактор

Диана Лулова - предпечат и корица

Издадена от Мараната медия

maranathamedia.bg

Съдържание

1. „Никак няма да умрете“	5
2. „Не искаме Този да царува над нас“	10
3. Порталът на Голгота	18
4. „Който е видял Мен, е видял Отца“	25
5. „Същият вчера, днес и завинаги“	32
6. Увеличаващият се празник	47
Заключение	53

1. „Никак няма да умрете“

Много хора лесно биха разпознали думите от заглавието. Лъжата чрез която Божият враг измамил човечеството. На първата човешка двойка Бог бил дал прелестната ни земя с всички красиви растения и животни, тогава непомрачена от греха и неговите пагубни резултати. За тяхна наслада създал и прекрасната Едемска градина, където било и дървото на живота. Чрез него на тях щяло регулярно да им се напомня за зависимостта им от техния Създател за живот.

„И ГОСПОД Бог направи да расте от земята всяко дърво, което е красиво на глед и добро за храна, както и дървото на живота сред градината, и дървото на познаване на доброто и злото. ... И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Битие 2:9, 16-17)

Тази Божия заповед имала за цел да предпази представителите на човечеството от нахлуването на греха – потъпкването на вечните Божии принципи, от които зависят живота и щастието на цялата вселена. Любящият Създател поставил дървото за познаване на доброто и злото в градината не защото искал Адам и съпругата му да бъдат изкушени, а защото това бил начинът те да упражнят своето право на избор в контекста на великата борба между силите на злото и доброто, започнала още в небето (Исая 14:12-14; Езекиил 28:14-17; Откровение 12:7-9):

„Блажен онзи човек, който издържа изкушение; защото, като бъде изпитан, ще получи венета на живота, който Господ е обещал на онези, които Го любя. Никой, който се изкушава, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог не се изкушава от зло и Той никого не изкушава. А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Не се заблуждавайте, възлюбени мои братя, всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от

горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна.” (Яков 1:12-17)

Писанието ясно заявява, че „като се развие напълно“ грехът „ражда смърт“. Това означава, че смъртта е естествената последица на греха:

„Защото заплатата на греха е смърт,” (Римляни 6:23)

„[Бог говори на Адам след грехопадението] понеже си пръст, и в пръстта ще се върнеш.” (Битие 3:19)

„Душата, която е съгрешила, тя ще умре.” (Езекил 18:4)

Тази смърт обхваща цялото естество на човека. Противно на популярните вярвания, Божието Слово заявява, че човешката душа не е безсмъртна. Надеждата на библейският вярващ не е задгробен живот, а възкресението при Второто идване на Господ Исус Христос:

„Но сега Христос е възкресен от мъртвите и стана първият плод от починалите. Понеже, както чрез един човек дойде смъртта, така чрез един Човек дойде възкресението на мъртвите. Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят. Но всеки на своя ред: Христос — първият плод; а после тези, които са Христови — при Неговото пришествие.” (1 Коринтяни 15:20-23)

„А не желаем, братя, да останете в незнание за онези, които са починали, за да не скърбите като другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и Бог ще приведе починалите чрез Исус с Него. Защото това ви казваме чрез словото от Господа: че ние, живите, останалите до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Госпо-

да.” (1 Солунци 4:13-17)

Тогава откъде е дошла идеята, че човек продължава да съществува под някаква форма след смъртта си? Отговорът е в онази първа лъжа за която споменахме в началото:

„А змията [медиумът използван от Божия враг Сатана – бившият свят херувим] беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: **Никак няма да умрете!** Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде.” (Битие 3:1-6)

Колкото сигурно било това, че плодът станал част от жената след като тя яла от него, толкова сигурно и дълбоко била възприета лъжата от човека. Човекът започнал да вярва, че ще продължи да живее в греха и че щяло да бъде по-добре – един живот „като богове“ с „отворени очи“.

Но човекът не може да продължи да живее в греха, защото грехът има свойството да отделя човека от неговия Създател, Който е единственият източник на живот:

„Ето, ръката на ГОСПОДА не се е скъсила, да не може да спасява, и ухото Му не е натегнало, да не може да чува. Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува.” (Исаия 59:1-2)

„ ... Блажения и единствен Владетел, Цар на царете и Господар на господарите, който единствен прите-

жава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никой човек не е видял, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин.“ (1 Тимотей 6:15-16)

В такъв случай лъжата на Сатана би могла да бъде поддържана само, ако се приеме и идеята, че човек има живот от само себе си или/и от други източници освен Бога. Тази философия по-късно оформила ученията на спиритизма и спиритуализма:

Спиритизмът е спиритуалистична доктрина, чиято главна идея е контактуването с душите на умрелите с помощта на медиум. Макар между спиритуализма и спиритизма да има много прилики, те се различават в някои фундаментални аспекти, особено в целта за постигане на духовно съвършенство и по начина, по които последователите на двете практикуват вярата си.

Спиритизмът проповядва превъплъщението или прераждането на човека след смъртта му. Това според него обяснява моралните и интелектуални различия между хората. Той дава насока за усъвършенстване чрез даване на възможност за постигане на морално и интелектуално съвършенство чрез поправка на грешките и натрупване на знания във всеки следващ живот. (Уикипедия, Спиритизъм)

Практиката за общуване с мъртвите е много древна. В Библията е записан случай на такъв сеанс, при който демон (един от падналите ангели последвали бившия херувим Луцифер, а сега Сатана) се представя за покойния Божий пророк Самуил, за да заблуди цар Саул (1 Царе 28:7-20). Посредничеството между царя и предполагаемият дух на Самуил се осъществява от медиум, наречен „запитвачка на зли духове“ (1 Царе 28:7), каквито са били забранявани в Израил (Исая 8:19-20). Тези сеанси са изключително опасни, защото свръхинтелигентни демони познават много добре живота и чертите на покойника и могат да го имитират убедително. По този начин допитващите се са измамвани да вярват, че разговарят с личността, която някога са познавали, и вярват в това, което им се казва.

Но философията на спиритуализма далеч не се ограничава само до вярата в задгробния живот. Концепцията за себеусъвършенстване чрез личния потенциал се намира под различни форми във всички религии. Дори християнството до голяма степен е в плен на мисленето за добиване на стойност чрез личните постижения. Всички лозунги на синкретичното учение Ню Ейдж и модерните сесии на инсайта, които се въртят около концепцията „преоткрий бога в себе си“ не са нищо друго освен ехо от думите на древната змия:

„Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и **ще бъдете като Бога** — да познавате доброто и злото.“
(Битие 3:4-5)

Може би най-коварният ефект на спиритуализма е начинът, по който той тълкува Писанието или думите на Бога. Обърнете внимание на това, че преди да отрече Божиите думи, змията поставя под съмнение тяхната истинност и буквалност:

„Истина ли каза Бог ... ?“ (Битие 3:1)

А заявлението, че никак няма да умрат намеква, че Бог всъщност няма предвид това, което казва.

Сатана е имал хиляди години опит в това да накара хората да приемат Божието слово според тълкуванията, които той предлага. Въпреки че християнството си върнало библията в края на Мрачните векове, когато тя не била позволена, християните все още са поразявани с всеки вид спиритуалистични интерпретации на Писанията, тъй като наследените традиции се смесват с нови идеи. Сега ще видим как това е повлияло на разбирането ни за идентичността на Божеството.

2. „Не искаме Този да царува над нас“

Замисляли ли сте се някога защо евреите са отхвърлили техния Месия Йешуа (Исус Христос) при положение, че Старият завет е осеян с множество конкретни пророчества за Него, които се изпълнили в живота на Назарянина така както не са се изпълнявали при никой друг в човешката история? Да вземем например прословутото пророчество в Исая 53-та глава, което е писано около 700 г. пр. Хр. В скоби съм отбелязал изпълнението на отделните детайли от това пророчество в Новия завет:

„Но Той беше прободен (Лука 23:33) заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени. Всички ние блуждаехме като овце, отбихме се всеки в своя собствен път — и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни. Той беше мъчен, но се унижи и не отвори устата Си (Лука 23:8, 9; Йоан 19:1, 2, 9). Като агне, водено на клане, и като овца, която пред стригачите си не издава глас, и Той не отвори устата Си. От утеснение и от съд беше грабнат. А рода Му кой ще обясни? Защото беше отсечен отсрещ земята на живите; заради престъплението на Моя народ беше поразен. И гробът Му се определи при безбожните (Лука 23:33), но остана при богатия в смъртта Си (Йоан 19:38-42); защото не е извършил неправда и не е имало измама в устата Му. Но ГОСПОД благоволи Той да бъде съкрушен, остави Го да страда. Когато направи душата Си жертва за вина, ще види потомство, ще продължи дните и ГОСПОДНОТО благоволение ще благоуспее в ръката Му.“ (Исая 53:5-10)

Това е само малка част от така наречените Месиански пророчества. Сайтът daniel.hristianstvo.net дава списък на 324 такива пророчества между които е и удивителното пророчество от Данаил 9:24-27 за 490 години¹, което с точност предсказва времето на първото Христово идване и какво щяло да се случи.

¹ 70 пророчески седмици са равни на 490 години според пророческият принцип на Библията ден=година (Езекиил 4:6; Числа 14:34)

Тогава как при толкова доказателства Израил не познал времето на своето посещение (Лука 19:44)? Отговорът се намира във факта, че Израил също бил измамен от лъжата на Сатана за присъщата стойност. Спиритуалистичната философия кара личността да намира своята стойност във външната сила, интелекта и красотата. В Божието царство стойността не идва от тези неща, а от познаването на Бога и връзката с Него:

„Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали [намира стойност] с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.“ (Еремия 9:23-24)

„И между тях се повдигна спор — кой от тях ще бъде по-голям. А Иисус, като видя мисълта на сърцето им, взе едно детенце, постави го при Себе Си и им каза: Който приеме това дете в Мое Име, Мен приема; и който приеме Мен, приема Този, който Ме е пратил; защото, който е най-малък между всички вас, той ще бъде голям.“ (Лука 9:46-48)

Луцифер, създателят на спиритуалистичната философия изпаднал от възвишената си позиция, защото започнал да търси стойност в себевъзвишаване и външна красота:

„Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!“ (Исаия 14:12-14)

„Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. ... Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си и Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете,

за да те гледат.” (Езекил 28:14, 17)

Заради своето духовно отстъпление и морална деградация, Израил възприел философията на сатанинското царство на силата. По тази причина, в един период от историята си те дори пожелали да имат цар като другите народи, вместо да бъдат ръководени директно от Всевишния (1 Царе 8:5-8). Те се стремели към политическо господство и слава. Когато приближило идването на Месията, те очаквали Той да ги освободи от римляните и да направи Израил велика империя. Духовните ценности на Божието царство станали напълно невзрачни и нежелани за тях. Когато дошъл Христос, живото възплъщение на небесните ценности, Той бил презрян. Това също било предсказано в 53-та глава на Исая:

„Кой е повярвал на известието ни? И на кого се е открила мишцата ГОСПОДНА? Защото израсна пред Него като издънка и като корен от суха земя. Нямахме вид, нито великолепиe, че да погледнем на Него, нито изглед, че да Го харесаме — презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо.” (Исая 53:1-3)

За най-голямо съжаление Израил се оказал в положение да няма очи, с които да разпознае Величието на небето възплътено в едно безпомощно бебе, което щяло да порасне, да живее и да умре като израз на едно постоянно себеотричане и безмерна любов.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде;...”
(Исая 9:6)

„Затова сам Господ ще ви даде знамение: Ето, девицата ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил.” (Исая 7:14)

Когато Мария родила Исус, на посещение при Месията дошли само едни еврейски овчари и група мъдрци от далечен народ. Религиозните водачи нямали интерес към такъв Месия, въпреки че знаели какво говори пророчеството за Неговото месторождение. Страстният интерес на цар Ирод не бил подбуден

от желание да отдаде почит на Месията, а от желанието да убие Христос, защото си мислел, че Христос ще вземе царството му. Колко погрешни били очакванията на много хора при Първото идване на Христос.

А как стоят нещата с нас днес преди Второто Му идване? Възможно ли е докато се ласкаем, че не сме като древните евреи, да се окаже, че спиритуалистичният начин на мислене е повлиял и на нас? Не искам да създавам паника, но не е ли именно сега времето да ревизираме своите вявания и представи за Бог и Неговият пратеник? Исус подчертава важността на познанието за Неговата идентичност, когато запитал учениците Си:

„Какво казват хората, кой е Човешкият Син? А те казаха: Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък — Илия; а други — Еремия или един от пророците. А Той им каза: А вие какво казвате, кой съм аз? Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, **Синът на живия Бог**. Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото **плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец**, който е на небесата.“ (Матей 16:13-17)

Какво трябва да разбираме от титлата „Синът на живия Бог“? Исус дава отговорът на този въпрос при един друг случай:

„В онова време Исус заговори, като каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил **това** от мъдрите и разумните, а си го открил на невръстните. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. **Всичко Ми е предадено от Моя Отец**; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие.“ (Матей 11:25-27)

Исус заявява, че мъдрите на този свят не възприемат сеплата, но велика истина за Неговото наследство от Отец. Това е така, защото те са омагьосани от спиритуалистичната философия на Сатана и не биха приели за Божи Син Един, Който е получил всичко от Бога. Те биха сметнали, че това намалява или напълно отнема Неговите стойност и божественост. Това Го дисквалифицира, защото Божият Син, когото те очакват трябва да има силата

и всичко от самосебе си; нищо не трябвало да Му е дадено, тъй като това би означавало, че е слаб и е задължен на някой друг.

Обърнете внимание на тези интересни изявления относно популярното разбиране на Христовата идентичност?

Приложен към Исус, този термин [Син на Бога] е препратка към ролята Му като Месия, или Христос, избраният от Бога Цар. Контекстите и начините чрез които титлата на Исус, Син на Бога, означава **нещо повече** или **нещо различно** от титлата Месия **остават предмет на продължаващи изследвания и дискусии на учените.**

Понятието „Син на Бога“ не трябва да се обърква с термина „**Бог – Син**“ (Гр.: Θεός ὁ υἱός), Втората личност на Триединството в християнската теология. Доктрината за Триединството идентифицира Исус като Бог – Син, идентичен в естество, но различен личностно от Бог – Отец и Бог Свети Дух (Първата и Третата личности на Триединството). (Превод от английската версия на Уикипедия / Син на Бога)

От това изказване разбираме, че учените все още изследват дали понятието *Син на Бога* може да означава нещо повече от Месия. Изглежда, както заявил самият Христос, за „мъдрите“ на този свят наистина е трудно да проумеят какви са отношенията между Бог и Неговия „единороден“ Син (Йоан 3:16, 18). След това обаче с увереност се говори за титлата *Бог – Син*, която не се намира никъде в Библията, но цели да подчертае божествеността на Христос, не като наследство, а като Негов собствен атрибут, който Той притежава от самосебе Си. Силвата рамка чрез която *Триединството* определя божествеността изисква и Божият Дух да бъде определян като отделна личност наречена „Бог- Свети Дух“. По този начин за съвременното християнство, а чрез него и за целия свят е „изплувало“ едно ново силово божество, което представя сатанинското царство на силата, докато носи „християнска“ маска:

Исус Христос е наречен Божият Син повече от 40 пъти в Библията. Какво точно означава тази титла и

какво значение има за хората днес?

Първо, терминът не означава, че Исус е бил буквалното потомство на Бог Отец, както всеки от нас е дете на своя човешки баща. Християнската доктрина за Троицата казва, че Отец, Син и Свети Дух са съравни и съвечни, което означава, че трите Лица на единия Бог винаги са съществували заедно и всяко има еднакво значение.²

Чувате ли ехото от думите на змията „Истина ли каза Бог?“. Това популярно схващане спиритуализира значението на титлата Божи Син. Още от самото начало Сатана знаел, че вярата в един буквален единороден Син на Бога разкрива красотата и автентичността на Христовото любящо покорство към Неговия Баща и прави вярващия да се преобразява в същия пример. Замъгляването на този пример отслабва връзката между Бога и човека.

Някои са още по-директни в отричането на буквалната синовност на Исус:

Ние си имаме работа с **метафорична** употреба на думата „син.“ ... Метафорична значимост: ... Метафората на синовността означава, че макар Христос и Отец да имат същото естество, те са различни личности, загатвайки за множественост на личностите в Божеството.³

Наистина ли е толкова трудно да се приеме, че Бог е родил Своя Син? Влиянието на силовото царство ни кара и нас подобно на евреите да викаме „не искаме Този да царува над нас“ (Лука 19:11-27), тъй като Той не притежава Своето всемогъщество от самосебе Си. Но Исус не се притеснява да изяви на кого дължи Своя произход от вечността:

„Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;“ (Йоан 5:26)

„Той [Христос] е образ на невидимия Бог, **Първо-**

2 <https://www.learnreligions.com/origin-of-the-son-of-god-700710>

3 <https://www.adventistbiblicalresearch.org/materials/a-question-of-sonship/>

родният на цялото творение; ... Защото в Него благоволително [Отец] да обитава цялата пълнота“ (Колосияни 1:15, 19)

„Иисус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм **излязъл** и дошъл от Бога;“ (Йоан 8:42)

„**Излязох** от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца. Неговите ученици Му казаха: Ето, сега ясно говориш и **никаква притча** [метафора] не казваш. ... По това вярваме, че си **излязъл** от Бога.“ (Йоан 16:28-30)

„А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си твърде малък, за да бъдеш между юдовите хиляди, от теб ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил; и **произходът Му е от начало, от дните на вечността.**“ (Михей 5:2)

„ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си [тук Христос се представя като Божията мъдрост, виж 1 Коринтяни 1:24, 30]⁴, преди древните Си дела. **От вечността бях поставена**, от началото, още преди създаването на земята. **Родих се**, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете **се родих**, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената.“ (Притчи 8:22-26)

И доколко е важна истината за синоვნостта на Исус? Нека самият Той да ни отговори на този въпрос, чрез думите на молитвата Си към Отец след като завършил мисията Си на земята:

„Аз Те прославих на земята: **извърших делото, което Ти Ми даде да върша...** Сега [моите ученици] познаха, че **всичко, което си Ми дал, е от Теб**; защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги

4 Повече за Христос като Божията мъдрост може да прочетете в книгата *Мъдростта на Бога*, достъпна на сайта fatheroflove-bulgaria.com

приеха и наистина познаха, че **излязох от Теб**, и повярваха, че Ти си Ме пратил.” (Йоан 17:4, 7-8)

А защо е важна за нас истината за синоვნостта на Христос?

„и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.” (Матей 3:17)

„Благословен да бъде **Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос**, който **в Христос ни е благословил** с всяко духовно благословение в небесните места; ... като ни е предопределил да бъдем **осиновени за Него** (Бог) **чрез Иисус Христос** по благоволенията на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, **с която ни е дарил във Възлюбения Си.**” (Ефесяни 1:3, 5-6)

„но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, **за да получим осиновението**. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви **Духа на Своя Син**, който вика: Авва, Отче!” (Галатяни 4:4-6)

Нашият осиновителен процес като *възлюбени* Божии деца е пряко свързан със синоვნостта на Христос. Духът, който копнеем да получим, е Духът на Неговия роден Син. Има ли нещо по-важно от това?⁵

5 Повече по темата за Божеството може да прочетете в книгата *Разбиране на Божията персоналност* достъпна на maranathamedia.bg

3. Порталът на Голгота

След като Петър изразява вярата си, че Христос е Синът на Всевишния, за него и за останалите ученици следва друг изпит:

„Оттогава Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен.“ (Матей 16:21)

Предстоящото страдание на Исус ще изяви сърцевината на Божието царство — саможертвената и себеотричаща се любов. Тази любов извира от сърцето на Отец, но ще се прояви чрез Неговия покорен Син, Който е готов да стигне до самите дълбини на човешкото окаянство (Филипяни 2:5-8), за да възстанови тяхното отношение с Бога. И как отговаря Петър на това?

„Тогавя Петър Го взе настрана и започна да Го мъмри, като казваше: Бог да е милостив към Теб, Господи; **това никак няма да стане с Теб!**“ (Матей 16:22)

Сатана внушава на Петър, че едно божествено същество не би могло да умре, при положение, че **притежава тази божественост от самосебе си**. Освен това Петър не схваща какво е смъртоносното свойство на греха на човечеството, с който Христос се натоварва. Всъщност, ако не е подкрепен от ангел, Исус би умрял още в Гетсиманската градина смазан от ужасния товар на греха (Лука 22:43, 44). Но Петър заявява „това никак няма да стане с Теб“. Това влиза в противоречие с представите му за това какъв е Бог и какво върши.

На Адам и Ева Сатана заявява чрез змията „Никак няма да умрете“, когато ядете от плода (т. е., когато съгрешите). Сега чрез Петър той отново се опитва да внуши на Божия Син, че „Това (т. е. смъртта) никак няма да стане с Теб“. Поемайки вината за греха, Божият Син е „направен грешен“ (2 Коринтяни 5:21), а грехът скрива от Него милостивото лице на Неговия любим Баща и това води до сигурна смърт (Исая 59:1, 2 срв. Марко 15:34, 37). Исус веднага разпознава кой Му говори чрез Петър:

„А Той се обърна и каза на Петър: Махни се и иди зад Мен, Сатана! Ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките.“ (Матей 16:23)

Себеотричането на Бог и Неговия Син, за да достигнат до човечеството е постоянен процес. Отец и Сина са пронизвани и поробвани от нашия грях още от самото начало (Откровение 13:9- Синодално издание; Исаия 43:24). Те са измъчвани безмълвно (Съдии 10:16; Исаия 63:9) и почти незабележимо. В известното пророчество за Месия от Исаия 53-та глава страданията на Исус са представени като настояща реалност за времето на Исаия. Но сега в Неговото въплъщение страданието на Христос ще стане видимо за всички, за да може, когато Исус бъде „издигнат“ на онзи римски кръст, да „привлече“ „при Себе Си“ (Йоан 12:32) всички онези, които сега осъзнават, че през цялата нощ на греха, цялата човешка история, Той е стоял на вратата на сърцето им и е хлопал (Песен на Песните 5:2). Той би искал всички да Го поканят да влезе, за да вечеря с тях (Откровение 3:20) и **по този начин** стават част от Неговата любима (Исаия 1:18; Откровение 19:7, 8), която Той ще заведе в дома на Своя Баща (Йоан 14:1-3; Откровение 21:9-27).

Така погледната, Голгота се превръща в портал към вечната безусловна любов (Еремия 31:3) и себеотричане (Марко 8:34) на Бог и Неговия Син към всички нас.

В този смисъл Голгота не е еднократно събитие, както иска да го виждаме Сатана, за да намали Божията доброта, която води към покаяние (Римляни 2:4). Шестте часа, които Исус прекарва на кръста (Марко 15:25, 34, 37) отразяват шестте хиляди години на греховна история, която разпъва Божия Син. Милиардите съгрешаващи по толкова различни начини сега не Го разпъваме по-малко днес отколкото съгрешаващите преди 2000 години. Постоянните страдания на хората по света нанасяват постоянно сърцата на Бог и Христос, човешка агония, за която не бихме дръзнали да разсъждаваме дълго време, за да не се побъркаме. Двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата и триста шестдесет и пет дни в годината Те усещат всеки стон и въздишка на Своите грешни деца.

А кой е изисквал Исус да умре на Голгота? Ето какво гласи популярното мнение:

И така, как Бог е подходил към нашия грях, за да можем да се помирим с Него? Отговора намираме в II Кор. 5:21: „(Бог) за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.“ Макар че изследователите продължават да спорят върху отсенките в смисъла на този стих, неговият основен смисъл е ясен. Позволете ми да перифразирам: „Заради нас, **Бог Отец се отнесе към Христос като че ли Той беше самият грях**, за да можем да имаме правилното взаимоотношение с Бога Отца в Христос – такова взаимоотношение, което самият Христос е имал с Отца.“⁶

Според този богослов Бог е прехвърлил нашия грях върху Сина Си, за да може вместо нас да умре Той. Какво говори това за характера на Отец обаче? И как извършването му ни позволява да преживеем правилни взаимоотношения с Отец? Ето още едно становище:

Защо Исус позволява да бъде разпънат?

... Бог ни вижда като изгубени, слепи и под осъждане заради нашите зли действия ... Ние не можем да отговорим на своите собствени стандарти, **а какво да кажем за неговите?** ... Ето защо в Стария Завет виждаме Бог да заповядва на израелтяните да жертват по едно агне веднъж годишно за опрощение на техните грехове. Агнето умира вместо тях. Но това е временно опрощение. ... Когато идва Исус, пророк Йоан Кръстител казва за него: „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“. Исус идва да поеме наказанието за греха на човечеството, за нашия собствен грях, вместо нас ... Точно за това дойде Исус - като наш Спасител, **за да ни спаси от Божието осъждане и да заплати за нашия грях...** Исус поема наказанието за нашите грехове вместо нас.⁷

6 <http://spisanie.harta.bg/statia/458>

7 www.everystudent.bg/да-познаваме-Бог/

Казва ни се, че кръста е необходим, за да може да се задоволят стандартите или изискванията на Бога, които не са задоволявани от нас грешниците. Така умирайки на кръста на наше място, Божият Син е осъден от Бога вместо нас, за да може ние да получим прощение. Но тук възниква въпросът: Защо Бог не може да ни прости без да убива Сина Си? Има хора, които са готови да простят на онези, които са ги онеправдали, без да търсят възмездие. Те по-милостиви ли са от нашия небесен Баща?

Писанието ни казва, че „според закона ... без проливането на кръв няма прощение“ (Евреи 9:22). Но то също така обяснява каква е причината за това:

„и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. **Защо грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея ...** Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха.“ (Римляни 7:10-11, 14)

Грехът е този, който създава в нас мисленето, че без проливане на кръв няма прощение. Грехът ни кара да гледаме на резултата от нарушаването на заповедите като неизбежно водещ до там, че Бог да ни унищожи, и виждаме това в Адам и Ева, които не молят за прошка; те не молят за изцеление от това, което са извършили.

Бог иска да осъзнаем, че в Неговия Син има духовен живот, който ни очиства от всеки грях, но ние не го вярваме. Защо? Защото злите сили неудържимо подкопават Божието правосъдие като влагат в умовете ни идеите на Сатана за съд и справедливост, изопачавайки начина по който трябва да разбираме Божието управление:

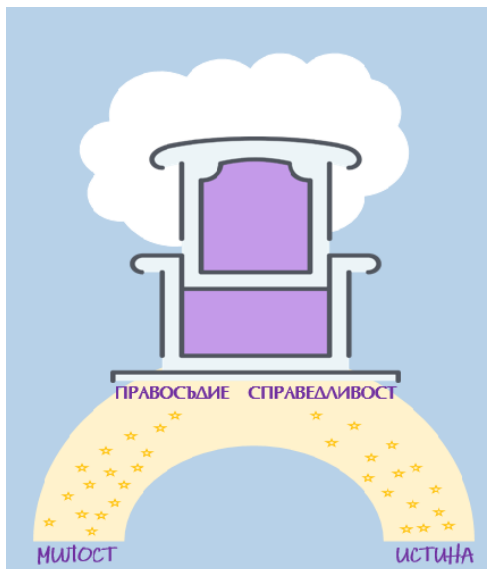
„И още видях под слънцето мястото на съда, а там — беззаконието, и мястото на правдата, а там — беззаконието.“ (Еклесиаст 3:16)

Сатана, авторът на греха, замисля зло чрез оформяне на начина по който Божиите поданици възприемат Закона на Бога и Неговата цел.

„Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона?“
(Псалми 94:20)

Така чрез погрешно представяне на Божието управление, дяволът установява своя престол. Той настоява, че справедливостта е несъвместима с милостта и човечеството възприема като нещо естествено тази концепция. Това е една фалшива система за справедливост, която е омразна на Бога, защото тя кара Неговите провинили се деца да вярват, че Той не може да им прости свободно без преди това да накаже някой. Сатана харесва това, защото то кара хората да не си прощават, без първо да изискват някаква наказателна мярка за нарушителя.

Търговията с Божията свободно давана благодат започва още в небето (Езекиил 28:16, 18) и се пренася на земята, където свещенството желае да се обогати чрез идеята, че без проливането на кръвта на животни няма да има опрощение (Йоан 2:16; Матей 22:5). Това е търговията на духовния Вавилон – градът, който царува над всички народи по земята (Откровение 18:11, 13, 15, 16-19, 23). Затова Отец, Който е само светлина и в Него няма никаква тъмнина (1 Йоаново 1:5) и който дава дъжд как-

то на праведните така и на неправедните (враговете Си, Матей 5:44, 45) е виждан от падналия човек като обгърнат в мрак и пояждащ с огън:

„Облаци и мрак са около Него, правда и правосъдие са основата на престола Му. Огън върви пред Него и изгаря противниците Му отвсякъде.“ (Псалми 97:2-3)

„А славата на Господа на върха на планината се виждаше в очите на израилтяните като поглъщащ огън.“ (Изход 24:17)

Но истината е, че Божията справедливост винаги е изразявана с милост:

„Твоят трон е основан на правосъдие и справедливост. Милост и истина вървят пред Тебе.“ (Псалми 89:15)

Еврейският паралелизъм на тези две изречения показва, че при Бога правосъдието се изразява в милост, а справедливостта в истина. Всички действия на нашия небесен Баща са продиктувани от безкрайна любов към Неговите грешащи деца и изявата на Неговата справедливост е винаги заедно и в хармония с милостта. Обаче единственият начин, ние, възприелите фалшивата система за справедливост на Сатана, да бъдем убедени, че Бог е готов да ни прости, е чрез предаването на Неговия Син на смърт – божествено същество, което да може според нас да удовлетвори изискванията на нарушения от нас закон.

На Голгота Бог ни е показал какво *ще* направим ако сме оставени на нашата система за справедливост така че да може да се изплъзнем от сатанинската правосъдна система и да се отворим за едно истинско разбиране на Божията доброта. Той рискувал Своя Син, за да ни позволи да възложим цялата си омраза и гняв на Него – „Разпни Го, Разпни Го!“ – като по този начин се разкрива греховността ни, за да можем да се покаем за това и така да позволим на Бог да извърши изцелението в нас, което Той винаги е искал да направи от зараждането на греха.

По този начин, повтаряме, Голгота служи като портал към Божията милост, където тя се среща с това, което ние смятаме за

Негова истина или справедливост⁸:

„Наистина спасението Му е близо до онези, които Му се боят, за да обитава слава в нашата земя. **Милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха.**“
(Псалми 85:9-10)

Какъв риск са поели нашият небесен Баща и нашият Спасител Господ Исус, за да ни посрещнат в представите ни, за да отворят врата пред нас за освобождение от греха и за разбиране на истинския характер на Бога.

8 Повече по въпроса за истинското значение на кръста и умилоствението може да прочетете в книгите *Кръст проучен и кръст срещнат* и *Умилоствение* достъпни на сайта fatheroflove-bulgaria.com

4. „Който е видял Мен, е видял Отца“

От позицията на Носителя на греха Бог е виждан като лишен от милите качества на Баща. Възприеман е като безмилостен бог, съдия и екзекутор, който изпълнява смъртна присъда:

„А около деветия час Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Матей 27:46)

Христос винаги наричал Бог Свой Отец. Тук обаче се обръща към Своя Баща с необичайното название „Боже Мой“, цитирайки думите от Псалм 22:1. Езикът е арамейски, който от евреите по това време е смятан за езикът на „злата сила“.⁹ И така, наистина ли Бог е изоставил Сина Си? Отговорът научаваме по-надолу в същия Псалм:

„Защото не е презрял и не се е отвърнал от скръбта на оскърбения, нито е скрил лицето Си от него; а послуша, когато той извика към Него.“ (Псалми 22:24)

В предишната глава видяхме, че не Бог, а ние сме били тези, които заради фалшивата ни система на справедливост, сме „изисквали“ цената на кръста, за да повярваме, че може да ни бъде простено. Как тогава Бог ни достига в това мислене през хилядолетията? С какъв език ни достига Библията? Какво означават например изказвания като тези:

„... Несправедлив ли е Бог, когато **нанася гняв? По човешки говоря.**“ (Римляни 3:5)

„И ГОСПОДНИЯТ Дух се оттегли от Саул и **зъл дух от ГОСПОДА** го мъчеше.“ (1 Царе 16:14)

„И затова **Бог праща заблуда** да действа между тях, за да повярват на лъжата,“ (2 Солунци 2:11)

9 Виж Зохар 2:129б; връзката между таргум (арамейски превод на Стария завет) и силите на злото би могла да се роди от широкия семантичен спектър на корена на глагола р-г-м, от който идва не само понятието таргум ('превод') но и арабската дума за дявол, раджим; Лийбс, *Еврейски и Арамейски*, стр. 47, ред 57.

Помислете за начина, по който Бог ни достига чрез Своя Син – живото Божие Слово. Той „облякъл“ **Своята божественост с грешно човешко естество**, но без да съгреша (Римляни 1:3; 8:8; Евреи 2:14). Такова е и писаното Божие слово – съдържа **безгрешни божествени идеи**, но „облечени“ в **несъвършени човешки средства** за изразяване **на мисълта**. Когато четете Писанието плътският човек вижда естественото си лице (Яков 1:23) и смята, че Бог е като него (Псалм 50:21). За да разберем правилно действията и характера на Бога в Писанията, е необходимо да гледаме към Сина Му:

„Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца, и ни е достатъчно. Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? **Който е видял Мен, е видял Отца**; как казваш ти: Покажи ми Отца?“ (Йоан 14:8-9)

„Но техните (на евреите) умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос.“ (2 Коринтяни 3:14)

Когато позволим на Божия Син да ни покаже напълно какъв е Неговия Баща чрез живота, който живее на нашата земя, както е записан в четирите евангелия, тогава покривалото пред умовете ни ще се отстрани и ще видим, че нашият небесен Баща има същия любящ, кротък, мил, нежен и ненасилствен характер като Своя Син. Тогава в Писанията ще съумяваме да виждаме Божията слава:

„А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.“ (2 Коринтяни 3:18)

Но какво да кажем за всички онези случаи на присъди, в които изглежда недвусмислено, че Бог е Този, Който поразява грешниците със смърт: потопът (Битие 6-9 глави), огненото унищожение на Содом и Гомор (Битие 19-та глава), смъртта на Оза (1 Летописи 13:10, 11) и не малко други? Когато се отдели внимание на всеки случай и бъде разглеждан в светлината на цялото

Писание, става ясно, че Божият Син наистина е Верен Свидетел (Откровение 3:14) за ненасилствения характер на Бога. Така както Исус не убива и не осъжда никого, така и Отец не прави това. Обемът на тази книга не позволява разглеждането на всички случаи на присъди и насилие в Библията.¹⁰ Все пак можем да накратко да обърнем внимание на споменатите по-горе случаи.

Обърнете внимание как е описана причината за потопа:

„Божиите синове [потомците на праведните], като гледаха, че човешките дъщери [потомките на нечестивия Каин] бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. Тогава ГОСПОД каза: **Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. ...**

И ГОСПОД видя, че **се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден. ... И земята се поквари пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше поковарена, защото всяка плът беше поковарила пътя си на земята.** И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът **дойде пред Мен**, защото **земята се напълни с насилие чрез тях;** и ето, ще ги изтребя **заедно** със земята!“ (Битие 6:2-3, 5, 11-13)

Резултатът от смесването на праведното потомство с дъщерите на Каин е пълна поквара. Забележете, че самата земя се е „напоила“ с енергията от нечестията им. Божият Син, Който е живото Божие Слово сплотява елементите (Колосяни 1:17), но Бог е в състояние да предвиди, че след 120 години Неговият Син ще бъде напълно отхвърлен, което ще направи така че земята и небето да изригнат неудържимо поради беззаконията на човека (2 Петрово 3:5, 6). Примери за ответните закони на земята има в изобилие (Битие 3:1, 2; 4:10-12; Левит 18:25, 28; 20:22; Исая 24:5, 6).

10 За подробно изследване на такива случаи в Библията препоръчвам книгите *Действията на нашия нежен Бог, Агапе, Всепоглъщащ огън и Огненото езеро и втората смърт* достъпни на fatheroflove-bulgaria.com

Случаят със Содом и Гомор е аналогичен с този принцип, че тяхното нечестие е задействало запалимите вещества в земята. Бедствието вече е било налично, очаквайки Исус да позволи да се развихри. В случая с потопа е имало масивна водна система над и под земята, а в случая със Содом и Гомор е имало смолни залежи под земята (Битие 14:10). Бог не е създал бедствието от ефирния въздух. Той до последно е задържал бурята и е умолявал нечестивите да оставят беззаконията си, за да не ги унищожи самата земя, но това се оказало напразно.

Нека разгледаме и случая на Оза:

„И Давид отиде с целия Израил във Ваала, в Кириат-Иарим, който е към Юда, за да пренесе оттам ковчега на Бога, ГОСПОДА, който обитава над херувимите, който се нарича с Името Му. И откараха Божия ковчег от къщата на Авинадав на нова кола; и Оза и Ахио караха колата. И Давид и целият Израил играеха пред Бога с всичка сила, с песни, с арфи, с лири, с тимпанчетата, с кимвали и с тръби.

И когато стигнаха до хармана на Хидон, Оза простря ръката си да хване ковчега, защото воловете се препънаха. И **гневът на ГОСПОДА пламна против Оза и го уби, защото простря ръката си към ковчега.** И той умря там пред Бога. И Давид се наскърби, защото ГОСПОД уби Оза, и нарече онова място Фарес-Оза, както се нарича и до днес.“ (1 Летописи 13:6-11)

Вярно е, че само определени хора от Левитите (племето на Каатците) могат да носят Божия ковчег (Числа 4:15; 7:9) и докосването на ковчега от страна на Оза не е било позволено, но това било само последна капка от преливащата чаша на неговото беззаконие. Когато ковчегът за първи път попада в дома на Авинадав, хората освещават сина му Елиезер за свещеник, „за да пази Господния ковчег“ (1 Царе 7:1). Но сега, когато Давид иска да пренесе ковчега в своя град, Елиезер отсъства и са споменати други двама синове на Авинадав – Ахио и Оза (1 Летописи 13:7). Паралелният текст на историята в книгата на царете показва, че за отговорник след Елиезер е избран Ахио:

„А Оза и Ахио, Авинадавовите синове, караха новата кола с Божия ковчег, като **Ахио вървеше пред ковчег**а, а **Оза край него**.“ (2 Книга на Царете 6:4)

Сърцето на Оза е движено от съпернически дух, защото, когато воловете раздрусват Божия ковчег, „Оза протегна ръката си и хвана ковчега.“ (1 Летописи 13:9). Оза е подхранвал чувства на ревност към брат си Ахио за това че той е избран да замества брат им Елиезер. Проблемът не е в Божия ковчег, а в личността, която влиза в контакт с него, защото по-нататък в историята четем, че:

„Божият ковчег престоя със семейството на Овидедом в къщата му три месеца; и ГОСПОД благослови дома на Овидедом и всичко, което имаше.“ (1 Книга на Летописите 13:14)

Оза е трупал грехове, за които не се е покаявал, защото поне два елемента в текста показват, че той е изгубил Божията закрила над себе си. Пламването на Божия *гняв* в езика на Писанията означава, че след многократни апели и умолявания към грешника, посрещнати от негова страна с упорито желание да следва беззаконния си път, Бог с голяма неохота и *скръб*¹¹ го оставя на последиците от неговия избор (Изход 4:10-14; Числа 11:4, 10, 31-32; 1 Царе 8:1-7, 19, 20 срв. Осия 13:9-11; Марко 3:1-6; Римляни 1:18, 24, 26, 28; Второзаконие 31:17–18; Съдии 2:11-14; 3 Царе 14:15-16; Псалм 78:58–62; Псалм 106:40-41; Исаия 54:8; Еремия 7:15, 19-20, 29; 2 Царе 24:1 срв. 1 Летописи 21:1).

Следващият елемент, който подсказва, че Оза загубва защитата си и е убит от Сатана, се намира във втория глагол използван за убиването на Оза:

„И гневът на ГОСПОДА пламна против Оза и го уби, защото простря ръката си към ковчега. И той умря там пред Бога. И Давид се наскърби, защото ГОСПОД **уби** [Речник на Стронг № 6555 и № 6556] Оза, и нарече онова място Фарес-Оза, както се нарича и до днес.“ (1

11 Еврейската дума за гняв [аф, Речник на Стронг Евр. №639] означава също и учестено дишане поради скръб

Летописи 13:10-11)

В оригинала на еврейски тук стоят два глагола обозначени в речника на Стронг със съответните номера 6555 и 6556. Ето какво е тяхното значение:

№ 6555: פָּרַץ Transliteration: pârats

Първичен корен; **да отворя** (в много приложения, директно и индиректно, буквално и преносно): - Х навън, (**правя**) **пролом**, избягвам, **разбивам**, разбивач, извеждам, **влизам**, преливам), избухвам (разпростирам се), принуждавам, разпръсквам, раста, повишавам, **отварям**, притискам, подтиквам

№6556 פָּרַץ - perets

От Евр. № 6555; **пролом** (буквално или символично): – разбиване на отвор, избивам навън (навътре), Х, отвор

Тези глаголи показват ясно, че заради своята непокаяност защитата на Оза е пробита. Така той се намира в ситуация, при която Божият закон разкрива греха му и понеже той не се покаява за него, Сатана **изисква** достъп до него, за да го унищожи, оставяйки впечатлението, че Бог е направил това директно (Лука 12:20). Възможно е Давид да разбира нещо от този процес, защото кръщава мястото „Фарес-Оза“, което в новия български превод от оригиналните езици е представено така:

„Давид се наскърби, че Господ порази Оза, и нарече това място **Пролом** на Оза, както се нарича и до днес.“ (Първо Летописи 13:11)

В Стария завет съществуват много истории на присъди с насиле. Нека ги изследваме старателно с молитвения копнеж да ги разберем в светлината на откровението, което Христос дава за Неговия и нашия нежен и любящ Баща. Съгласно пророчествата, в момента е започнало времето на съда над вярващите (Данаил 7:9, 10, 13, 14, 18; 1 Петрово 4:17; Римляни 14:10; Откровение 14:7; 20:11-13). Но това не означава, че Бог и Неговият Син про-

явяват осъдителност и провеждат съд както го правим ние:

„Защото и **Отец не съди никого**, но е дал на Сина власт да съди всички,“ (Йоан 5:22)

„Вие съдите по плът; Аз [Христос] **не съдя нико-го**. И даже ако съдя, Моят съд е истинен, защото не съм сам, но сме Аз и Отец, Който Ме е пратил.“ (Йоан 8:15-16)

„и ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз [Христос] **не го съдя**; защото не дойдох да съдя света, но да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди. Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.“ (Йоан 12:47-48)

Интересно е, че описаният в Данаил 7-ма глава съд също е на арамейски и затова отразява мисленето наложено от „малкия рог“ (Данаил:7:8). Този съд дори започва „по причина на“ (Данаил 7:11) властта, която рогът символизира (духовният Рим).¹²

Моля се нашият небесен Баща да ни освободи напълно от тази четвърта лъжа, за да се убедим, че Бог винаги е бил, е и ще бъде като Своя Син – „състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен“ (Изход 34:6).

¹² Повече за истинското естество на Божия съд може да прочетете в книгата *Както ти съдиш*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

5. „Същият вчера, днес и завинаги“

Как трябва да възприемаме Стария и Новия завет на Библията? Традиционното схващане е, че това са две епохи. Това се насърчава и от начина по който е разделена библията на Стар и Нов завет. На старозаветна епоха преди кръста и новозаветната, след него.

Това може да бъде вярно, но *само когато се прилага към колективното преживяване на човечеството*. В тази парадигма Старият завет е смятан за епоха на робство, когато хората се спасяват чрез закона. Новият завет от своя страна е разглеждан като противоположност на Стария и в него човекът не е под закон, а под благодат. Какъв „късмет“ имаме, че сме се родили в епохата на Новия завет, нали? Но този начин на мислене не е подкрепен от Писанията, *когато става въпрос за индивидуалното преживяване на човека*.

Теорията за диспенсациите (разпределяне във времето) приложена към индивида намеква, че Бог предлага различни начини за спасение в зависимост от това в коя епоха живеете. Това не изглежда да е много справедливо. То може да остави впечатлението, че е била давана по-малко благодат на онези, които са живели преди кръста, а следователно и по-малко сила, за да победят греха.

Финалното заключение на този възглед би представило Бог като някой, Който променя мнението Си или дори характера Си като предлага различни начини за спасение на хората в различните периоди на човешката история. Божието Слово обаче заявява ясно, че благовестието дадено на евреите е същото, което се дава и на нас днес:

„Защото на нас [живеещите след кръста християни]

бе донесено **едно** благовестие, както и на тях [живеещите преди кръста евреи];...“ (Евреи 4:2)

Благовестието или евангелието минава през епохата преди кръста и тази след кръста. Това е едно вечно евангелие, което ще се проповядва по целия свят „преди да дойде краят“ (Матей 24:14):

„И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше **вечното благовестие**, за да прогласява на обитавашите по земята и на **всеки народ, племе, език и хора.**“ (Откровението на Йоан 14:6)

Вечната добра вест отразява *завета на мир*, който Бог и Неговият Син сключват още преди основаването на света (Евреи 13:20; Захария 6:13; Псалм 2:7, 8; Исаия 42:6, 7; 1 Петрово 1:17-20; Ефесяни 1:3-6). Виждаме, че по отношение на Бог и Неговия Син, заветът е вечен, но когато той е прилаган към хората се стига до фрагментацията „стар“ и „нов“. Защо това е така?

Когато човек за първи път повярва в Бог, вярата му се пробужда и той има проблясък на разбиране, че Бог е реален и че е добър. Този човек вкусва от помирнените отношения с Бог и новото преживяване, което Бог иска да му даде... но това не е трайно преживяване. Човекът вижда какво се изисква от него чрез Божия закон и поради самоуверената си плътска природа се стреми сам да го направи, без да разбира какво иска Бог да направи за него. Така връзката му с Бога преминава от връзка на вяра към връзка на дела и това се случва на всеки човек.

В Своята чудна любов, нашият небесен Баща желае да продължи да работи с човека, дори когато той не му се доверява и не вярва в пълната Му диагноза за неговото състояние. За да постигне това дело на достигане на човека през неговия мрак, Бог проявява *снизхождение* и влиза в един завет с човека, който Писанието нарича „първи“ или „стар“ (Евреи 8:7, 13). Така Бог започва като среща човека там, където се намира.

Докато е в това състояние, човекът не осъзнава величината на греха си и нуждата си от Спасител. Той се старее да изпълнява всички заповеди като слуга, без разбиране на техния дух. Пред-

стои му да разбира дълбочината на Божията бащинска любов към него и колко дълбока е ямата в която се намира. буквалистично и без любов, а не като син. Той е в стария завет, мислейки да постигне праведност чрез собствената си сила, но Бог работи чрез това, за да му помогне да разбере, че това е невъзможно.

Функцията на Стария завет е наречена „служението на смъртта“, защото чрез нея Бог прави така, че „буквата“ на закона да „убива“, за да може „Духът“ да „оживотворява“ (2 Коринтяни 3:6-7). Това на практика означава, че Бог допуска осланящия се на себе си човек да осъзнае, че не може сам да живее според Божия закон. Бог посочва на човека Своя Син, така че всеки път, когато осъзнава пълната си неспособност да победи конкретен грях, той отива при Спасителя, за да получи сила от Него. Този процес Писанието представя по следния начин:

„А отгоре на това дойде и законът, за да се умножи прегрешението; а където се умножи грехът, преумножи се благодатта;“ (Римляни 5:20)

„Така законът стана за нас детеводител, да ни доведе при Христос, за да се оправдаем чрез вяра.“ (Галатяни 3:24)

Доведен по този начин при Христос, човекът отново е в Новия завет, Вечния завет. Но този процес се повтаря всеки път, когато има следваща проява на неверие и грях. Затова, *десетки години след кръста*, за Стария завет се казва, че е „близо до изчезване“ (Евреи 8:13), но това означава, че в така наречената новозаветна епоха той *все още не е изчезнал*. Това е така, защото човечеството ще има нужда от старозаветното служение чрез закона дотогава докато не бъде освободено от всички форми на грях. А сега нека разгледаме как двата завета се проявяват в живота на *индивида*.

„Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закон, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина — един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната —

по обещание. И това е иносказание, защото **тези жени представляват два завета** — единият **от Синайската планина**, който ражда деца за робство, и това е Агар.

А тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Йерусалим, защото тя е в робство с децата си. **А горният Йерусалим е свободен**, който е майка на всички; ... „А ние, братя, както *Исаак*, сме *чеда на обещание*. Но както тогава *роденият по плът* [Исмаил] гонеше родения по Дух, така е и сега.“ (Галатяни 4:28-29) (Галатяни 4:21-26)

Божие слово показва как Старият и Новият завет функционират в живота на единия човек Авраам. Те са две преживявания или състояния на индивида. В живота на Авраам установяваме, че когато започва да *разчита на себе си* за изпълнение на обещанието вместо на Бога, Авраам изпада в старозаветно състояние и плодът на това преживяване е синът му Исмаил. Когато осъзнава заблудата в собствените си идеи, той се обръща и се *хваща с вяра за Божиите обещания*, влизайки в новозаветното преживяване, където получава Христовата правда (Битие 15:6); плодът на това е Исаак – синът на обещанието и чрез него Авраам става „оцет на много народи“ (Римляни 4:18) – наследниците на обещанието.

Колективното преживяване на старозаветното и новозаветното състояние виждаме в историята на Божия народ, Израел. Затова за Агар е казано, че символизира *завета, сключен на Синай*. В такъв случай кое е това което показва че израелтяните са *разчитали на себе си* когато са сключвали този завет с Бог? Показва го фактът, че Бог им давал обещания (Изход 6:6-8; 19:5, 6) чието изпълнение трябвало да приемат с вяра, но техният отговор бил напълно старозаветен – неверие и себеупование:

„И Моисей говори така на израелтяните; но поради утеснението на душите си и поради жестокото си робуване **те не послушаха** Моисея.“ (Изход 6:9)

„А целият народ отговори едногласно: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим. И Моисей предаде

на ГОСПОДА отговора на народа." (Изход 19:8)

За разлика от старозаветното преживяване на *индивида*, това на *народа* може да продължи много дълго, защото следващите поколения биха могли да останат в това състояние заради себеупованието си. Случаят с Израел бил точно такъв. Около 1000 години след даването на закона на Синай, Бог все още говори за един нов завет, който щял да бъде сключен в бъдеще:

„Ето, идат дни, казва ГОСПОД, когато ще сключа с Израилевия дом и с Юдовия дом нов завет; не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от Египетската земя; защото те престъпиха Моя завет, поради което Аз се отвърнах от тях, казва ГОСПОД.“ (Йеремя 31:31-32)

Около шестстотин години след изговарянето на тези пророчески думи, Божият Син идва на земята, за да „потвърди завет с мнозина“ (Данаил 9:27). Тук именно се виждат ясно колективния и индивидуалния избор. Само онези, които приемат Христос влизат в новозаветното преживяване и в този смисъл „не всички, които са от Израил, духовно са израилтяни“ (Римляни 9:6). На евреите били дадени „заветите“ (Римляни 9:4), но те пожелали да живеят само според първия завет, чието предназначение било да ги доведе до втория. Сега можем да разберем по-добре мъката на Божия Син заради *колективната им съдба*:

„Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророчите и с камъни убиваш пратените до тебе, **колко пъти съм искал да събера твоите чеда**, както кокошката прибира пилетата си под крилата си, но не искахте!“ (Матей 23:37)

Според оригиналния завет Господ искал целия еврейски народ да Му бъдат свещеници (такива, които посредничат за примиряване на останалия свят с Бога - Изход 19:6), а не само Левитите (Изход 29:9). Искал жертвите им да не бъдат животни, а според небесния закон на жертвоготовната любов (Псалм 40:6; 51:16, 17; Еремия 7:22; Марко 12:32, 33). В дясно можем да видим духовното пътуване на Божия народ от всички векове от

"И когато дойде, Той (Светия Дух) ще обвини света

за **грях**,
4000 години

Двор

← **СТАР
ЗАВЕТ**
ЕВРЕИ

за **правда** и
2000 години

за **сЪд:**" (Йоан 16:8)
1000 години

← **ВЕЧЕН
ЗАВЕТ**
ОСТАТЪК

← **НОВ
ЗАВЕТ**
ХРИСТИЯНИ

гледна точка на заветите, представено картографски в пътя на светилището (Псалм 77:13).

Виждаме, че евреите, а заедно с тях и целия свят, останали там, където ги бил намерил в началото Господ – в двора на светилището. Те не искали да приемат, че греховете им убиват Христос, както било илюстрирано в жертвите. Първият предмет в двора, обозначен с квадрат, е жертвеникът. На четирите му края имало рогове (Изход 38:1, 2), животински атрибути обозначаващи падналото състояние на човека и възприетата фалшива система за справедливост (Откровение 13:1), че всеки грях трябва да бъде наказан със смърт. Направен е от месинг (Изход 38:2); сплав, създадена от Тувал-Каин, наследник на братоубиецът Каин (Битие 4:22). Сплавта е съставена от мед и цинк, елементи с негативна конотация (Езекиил 22:18). Бог избрал тези нечисти метали, за да ни покаже, че наказателното заместване отразява нашата идея за справедливост, не Неговата, въпреки че Той нежно достига до нас чрез нея. Затова вторият предмет в двора (умивалник), който също е от месинг, съдържа вода, чиято повърхност *отразява естественото човешко лице* и който е изработен от **огледалата** на жените (Изход 38:8).

Сега вече по-лесно можем да разберем защо Авраам смятал, че Бог изисква от него да принесе сина си в жертва:

<p>Когато виждаш в огледалото на Божия закон „естественото си лице“ (Яков 1:23)</p>	<p>Когато виждаш в огледалото на Божия закон славата на Божия характер (2 Коринтяни 3:18)</p>
<p>„И Бог каза: Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси [Евр 5927] там във всеизгаряне [Евр. 5930] на един от хълмовете, за който ще ти кажа.“ (Битие 22:2)</p>	<p>„И Бог каза: Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и се качи с него там възкачете се на един от хълмовете, за който ще ти кажа.“ (Битие 22:2)</p>

Думите в удебелен шрифт могат да бъдат преведени и по двата начина. Авраам е този, който решава как да ги разбере. Произхождащ от средите на езичеството, което е готово да жертва и децата си, за да удовлетвори боговете си (Битие 11:31; Исус Навин 24:2), Авраам схваща заповедта по първия начин. И все пак заради вярата си той успява да влезе в светлината на новия завет:

„Тогава Авраам каза на слугите си: Вие останете тук с осела; а аз и момчето ще отидем дотам и като се поклоним, **ще се върнем** при вас. ... (Битие 22:5)

„С вяра Авраам, когато го изпитваше Бог, принесе Исаак в жертва. Да! Онзи, който беше получил обещанията, принасяше единородния си син, онзи, за когото беше казано: „По Исаак ще се наименува твоето потомство“, **като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите**, откъдето и по един начин на възкресение го получи обратно.“ (Евреи 11:17-19)

Тогава Исаак проговори на баща си Авраам: Татко! А той отвърна: Ето ме, синко. И Исаак каза: Ето огъня и дървата, а къде е агнето за всеизгарянето? Авраам отговори: Синко, **Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне...**“ (Битие 22:7-8)

„Баща ви Авраам ликуваше, че **ще види Моя ден**; и **го видя** и се възрадва.“ (Йоан 8:56)

От друга страна имаме истории на хора, които живеят в „новозаветни времена“, но имат мисленето на Стария завет. Вижте например как Исус се държи с Ханаанката сякаш подкрепя расистското мислене на учениците Си:

<p>Когато виждаш в огледалото на Божия закон „естественото си лице“ (Яков 1:23)</p>	<p>Когато въпреки това избираш да вярваш, че ще получиш милост?</p>
<p>„И, ето, една ханаанка излезе от онези места и извика: Смили се над мене, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми жестоко страда, обладана от бяс. Но <u>Той не отговори нито дума</u>. Учениците дойдоха и Му се молеха, като казваха: <i>Отпрати я, защото вика след нас</i>. А Той отговори: <u>Аз не съм изпратен при други освен при изгубените овце от Израилевия дом</u>. А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми. Той отговори: <u>Не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата</u>.“ (Матей 15:22-26)</p>	<p>„А тя каза: <u>Така е, Господи; но и кученцата ядат от трошите, които падат от трапезата на господарите им</u>. Тогава Исус отговори: <u>О, жено, голяма е твоята вяра</u>; нека бъде според желанието ти. И в този час дъщеря оздравя.“ (Матей 15:27-28)</p>

Нека не си мислим, че Исус не смята жената за част от изгубените овце на Израил (Римляни 2:28, 29), нито, че я сравнява с куче. Той просто издига пред нея и учениците си огледалото на закона, в когото те виждат собствените си естествени лица. Целта на този процес е да осъзнаят греха си чрез преживяване, за да дойдат при Спасителя (Новия завет).

Можем да сме сигурни, че много хора са успели с вяра да надхвърлят това мислене и да видят Божия характер в по-чист вид (такива като Енох, Авраам, Давид, Елисей и много от другите народи – Матей 8:10-11). Но народ, който да последва Исус в Светото място на небесното светилище не се явил чак до Голгота. Последователите на Йешуа (Исус), по-късно познати като християни (Деяния 11:26), с вяра влезли след Своя Свещеник в Светото място. Светлината от познаването на Божия характер дошла чрез живота на Божия Син на земята била толкова силна, че ос-

таването в двора на светилището означавало *преднамерено* да се избере тъмнината (Йоан 3:18-21). Затова от Голгота нататък важи следната повеля:

„Стани и измери Божия храм и олтара [кадилният], и преброй поклонниците в него [Свялото място]; но **двора, който е извън храма, остави и недей го измерва**, защото той е даден на земните племена, които ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца.“ (Откровението на Йоан 11:1-2)

В Свялото място се намират (1) *светилникът*, масата с присъствените (2) *хлябове* и (3) *кадилният* олтар. Исус е (1) светлината (Йоан 8:12), (2) хлябът (Йоан 6:51) и Този, Който вярваме, че прави (3) молитвите ни **приемливи** пред Отца (Откровение 8:3-4). Това е едно **преходно** помещение. То не е край на духовното пътуване. Въпреки че предметите му са изковани от злато (Изход 25:23, 24, 31; 30:1, 3), олтарът там също има животински рога (Изход 30:2), а някои елементи все още са направени от мед, други пък от сребро (Изход 27:11). Човекът, който влиза там с вяра преживява Новия завет, но все още смята, че жертвата на Христос е била изисквана от Бога, за да може Той да му прости:

„И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови го и го разчупи, и като го даваше на учениците, каза: **Вземете, яжте — това е Моето тяло**. Взе и чашата и като благодари на Бога, даде им и каза: **Пийте** от нея всички! **Защото това е Моята кръв на НОВИЯ ЗАВЕТ, която за мнозина се пролива за прощаване на греховете**.“ (Матей 26:26-28)

В това помещение (от тази гледна точка) ролята на Свещеника Исус е схващана като средство за убеждаване на Отец да показва милост на база пролятата кръв на Неговия Син:

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, **имаме Ходатай при Отца** — Исус Христос Праведния. **Той е умилостивение за нашите грехове** и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.“ (1 Йоан 2:1-2)

Престоят в това помещение трябва да бъде временен, защото „храненето“ и „просветлението“ от Христовия живот на земята, както е описан в четирите евангелия, *в крайна сметка трябва да ни покаже, че самият Отец ни обича* (Йоан 16:27). Но вместо да остане в Светая за кратко, християнската църква се утвърдила в езическата представа за умилоствението, с тази разлика, че задоволяващият „гнева на боговете“ сега бил самият Христос.

Никога не е била изречена лоша дума, нито родена неправедна мисъл, нито извършено зло дело, **за което Бог няма да накаже един или друг. Той или ще има удовлетворение от вас, или от Христос.** Ако нямате изкупление, което да придобиете чрез Христос, трябва завинаги да лежите, плащайки дълга, който никога не можете да платите, във вечна мизерия; толкова сигурно колкото това, че Бог е Бог, **Той по-скоро ще загуби своята божественост, отколкото да претърпи един грях да остане ненаказан или една частица бунт да не бъде отмъстена.** Може да кажете, че този характер на Бог е студен, строг и суров. Не мога да ви помогна с това, което казвате по този повод; и все пак (това което казах) е вярно. Такъв е Богът на Библията. (Чарлз Спърджън: 28 февруари, 1858 г. Конкретно изкупление: <https://www.spurgeon.org/resource-library/sermons/particular-redemption-2/#flipbook/>)

„Реалността на изкупителната и заместническа смърт на Христос в наша полза е сърцето на Евангелието според Бог – централната тема на Исая 53-та глава. **Трябва да помним обаче, че грехът не е убил Исус; Бог е направил това.** Смъртта на страдащия служител [Христос] не била нищо по-малко от **наказание, наложено от Бог за греховете, които други били извършили.** Точно това имаме предвид, когато говорим за наказателно заместващо изкупление... **Той [Бог] напълно задоволи справедливостта и премахна грехани завинаги чрез смъртта на неговия Син.**“ (Джон Макартър, Евангелието според Бога, crossway.org)

Човечеството останало в преходното помещение на Светая

сякаш това била крайната дестинация на пътуването. Но „пътят на праведните е като светлината на разсъмване, която се разделява, докато стане съвършен ден.“ (Притчи 4:18). Едва през деветнадесети век – времето на събирането (Исаия 11:11, 12) вратата към Най-святото място се отворила за един народ, наречен остатъкът (Данаил 8:14 срв. Откровение 3:8; 11:19; 12:17), готов да продължи завета с Израил. Заради погрешните им очаквания¹³, подобно на учениците на Исус, и те преминали към следващото помещение на светилището с цената на голямо разочарование (Лука 24:21 срв. Откровение 10:9).

Влизайки в Светая Светих чрез вяра, адвентистите¹⁴ се посветили на Бога за възстановяването на изгубените през вековете истини (Исаия 58:12). В Най-святото място оценили важноста и вечната валидност на Божия закон. Това показвало, че *Бог винаги е искал да доведе Израил в любящите отношения или „връзки“ на Своя вечен завет, които поддържа със Своя Син* (Псалм 2:1-3, 6-8 срв. Езекиил 20:37).

Крайната цел на Христовия живот на земята е да ни покаже, че Бог е позволил да убием Сина Му, не за да задоволи Своята справедливост, а за да ни посрещне в тези наши представи, за да можем да получим Неговата милост и прошка, а в последствие да разберем какъв е Неговия истински характер.

„Това съм ви говорил с притчи. Настава час, когато няма вече да ви говоря с притчи, а ясно ще ви известя за Отца. В онзи ден ще попросите в Мое име; и не ви казвам, че Аз ще поискам от Отца за вас; защото сам Отец ви обича, понеже вие възлюбихте Мен и повярвахте, че Аз излязох от Отца.“ (Йоан 16:25-27)

Така чрез разкрития в Новия завет характер на Бога можем да прочитаме правилно Неговите действия в Стария, за да се

13 Повлияни от популярните схващания за Месия, учениците на Исус очаквали Той да стане Цар и да ги освободи от римското потисничество. Адвентистите от 19-ти век смятали, че очистването на светилището от Данаил 8:14 се отнася за Второто пришествие, тъй като се приемало за общоприето, че светилището е земята.

14 Очакващите скорошното завръщане на Христос.

установим в истината, че Той наистина е „същият вчера, днес и завинаги“ (Евреи 13:8). Адвентистите, които влезли в Светая Светих с вяра, подобно на древните евреи, отново получили Божия закон в обстановката на неразпознаваеми „светкавици и гласове, гръмове и земетръс, и силен град“ (Откровение 11:19 срв. Йоан 12:28, 29). Пред тях стояла задачата да разберат, че щом законът е вечен, той представлява *естествените принципи за благополучието на вселената* и отразява самия характер на Бога. Заповедта „не убивай“ (Изход 20:13) не е произволно изискване към сътворените същества, а откровение за Този, Който е живот и в Него няма никаква смърт (Псалм 36:9). Владетелят в „държавата на смъртта“ е Сатана, а не нашият милостив Баща (Евреи 2:14, Цариградски превод).

За съжаление, подобно на евреите, и адвентистите се върнали към старозаветното състояние, в което човек уповава на себе си за спазването на закона. Загубвайки първоначалната си „жар“ те изпаднали в „хладкото“ състояние на Лаодикия (Откровение 3:14:16). Но Господ Исус не ги оставил. Изпратил им вест:

„Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън [**вяра** – 1 Петрово 1:7], за да се обогатиш, и бели дрехи [**правда** – Откровение 19:8], за да се облечеш и да не станат явни срамотите на твоята голота, и очна мас [**новорождение от Божия Дух** Йоан 9:6, 7], за да намажеш очите си, за да виждаш.“ (Откровение 3:17-18)

В Своята голяма милост Господ използвал двама мъже на име Еллет Уагонър (1855 – 1916) и Алонсо Джоунс (1850 – 1923), за да посочат конкретните приложения на тази вест към адвентния народ. Тя трябвало да покаже по-ясно пред света значението на умилостивението извършено от издигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят; и да представи оправдание чрез вяра в Христос като Поръчител на вечния Му завет с Бог Отец. Тази вест приканвала хората да приемат правдата на Христос, която се проявява в подчинението на всички Божии заповеди, защото в контекста на вечния завет те са обещания,

чието изпълнение получаваме в Христос (2 Коринтяни 1:20; Откровение 3:14). Нашето пълно разбиране за това, че Христос е откровение за характера на Отец, и нашето приемане и вяра в това, че е добро, ще донесе духа на Христос в нас и Той ще изживее Своята правда в нас за слава на Бог Отец.

Този процес е процесът на спасение. Това е процесът, който Бог се опитва да постигне в човечеството, откакто то е паднало в грях, а оттук и в погрешни представи за Бог. Ключът към целия този процес са заветите и този въпрос трябва да бъде изяснен, за да получим пълнотата на праведността чрез вяра. Ето изказване на единия от двамата вестители по въпроса за заветите:

Но ти казваш, че апостолът е разсъждавал за **диспенсации [епохи], а не за индивидуални преживявания**, и че довеждането им до Христос означава довеждането им до Неговото първо идване, и „до системата на вярата, която е била въведена тогава.“ Но това е най-слабата позиция, която ти би могъл да заемеш, защото ако смисълът е бил такъв, тогава от това би следвало, че законът е изпълнил целта си само при поколението живяло при първото идване на Христос. Никакви други хора не са идвали някога при Христос, в смисъла в който ти използваш това понятие. За да може законът да доведе хора при Христос, в смисъла в който ти го прилагаш, т. е. до първото Му идване, тогава е трябвало да се удължи животът им. Адам е трябвало да живее най-малко 4000 години. Понеже, нека го кажа още веднъж: **Текстът не казва, че законът е бил детеводител, за да посочи на хората Христос, но за да ги доведе при Него.**

Отново; текстът казва, че **той води хората при Христос, за да може да се оправдаят чрез вяра.** Хората като народ ли са оправдани чрез вяра? Тъкмо показах, как според теорията, че апостолът е защитавал диспенсации, само едно поколение е било доведено при Христос, а именно, поколението, което е имало късмета да живее по време на Неговото първо идване; но дори това поколение не се е оправдало чрез вяра. Много малко от тях са имали въобще някаква вяра. От

първия до последния не са имали никаква вяра. Следователно те трябва да са останали под детеводаителя, законът, - **и те наистина останали там**. (Е. Дж. Уагонър, 1888 г., Евангелието в Галатяни, стр. 32, 33)

Представянето на заветите като индивидуални преживявания¹⁵ разкрива ясно функцията на закона в старозаветното служение като изобличител за греха, с цел грешникът да отиде при Христос и да получи Неговата правда (Римляни 7:7-8:4). Законната употреба на закона е да бъде детеводаител, а не спасител (Римляни 3:20). Човечеството трябва да осъзнае, че не може да спазва закона със собствените си сили; той е висш като Бог и ние се нуждаем от ума и сърцето на Неговия Син, за да го живеем в дух и истина. Това е праведност чрез вяра. По този начин старозаветното преживяване да се опитваме сами да спазваме закона е учител (чрез полагаането на човешката слава в пръстта), за да ни накара да разберем нуждата си от спасител и по този начин да ни доведе до новозаветно преживяване с Христос.

Като цяло вестта на Джоунс и Уагонър не била приета от адвентния народ. Но днес Бог отново вдъхновява хора да я оценят, за да може чрез *двустепенното действие на двата завета да бъде осветен народ, който отразява напълно Христовия характер*.

Представата за един бог, чиято справедливост трябва да бъде задоволена, лесно води до заключението, че неговото управление и закони са произволни, а не естествени. Следователно, ако е необходимо, такива закони могат да бъдат променени или заменени с други (Данаил 7:25), и естествения човек е воден да направи това поради враждата си към Бога (Римляни 8:7). Неговото желание е колкото се може по-слабо да усеща изобличителността на Божия закон. Такава промяна на Божия закон е била извършена в християнството, особено във времената, които Бог е установил за общение с нас, и в следващата глава ще разгледаме как сме били лишени от радостта на божествения празник.

15 Повече по темата за заветите може да прочетете в книгата *Премахване на покравалото*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

6. Увеличаващият се празник

Поканата на Божият Син към всички грешници да намерят покой в Неговите обятия е отправена в контекста на Неговото наследство от Отец и синонните Му отношения спрямо Бога:

„Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Мое-то иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко.“ (Матей 11:27-30)

Бременето и игото на Христос са леки и благи, защото Той си почива в лоното на Своя Баща (Йоан 1:18). Там Той намира Своята значимост и принадлежност. Помислете само, повече от всички други Исус би могъл да се хвали с великите си възможности и постижения. Всъщност в пустинята на изкушението Сатана предлага на Христос да докаже кой е Той именно чрез постижения (Матей 4:3, 6). Фарисеите и садукееите също Го предизвиквали да оправдае себе си чрез подобни прояви (Матей 16:1). Но Христос отказва да се идентифицира по този начин. Стойността Му е в думите на Неговия Баща:

„Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.“ (Матей 3:17)

„А Той [Исус] отговори [на Сатана]: **Писано е:** „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ „ (Матей 4:4)

Писанията ни съобщават, че Бог създава всичко чрез и за Сина Си:

„понеже чрез него бе създадено всичко което е на небесата и което е на земята, видимото и невидимото, престоли било, или господства, или началства, или власти, всичкото чрез него и заради него се създаде;“

(Колосяни 1:16)

Но насладата на Христос не идва от тези постижения, а от съзнанието, че в сътворението изпълнява волята на Своя любящ Баща. Отец също се наслаждава на Сина Си. Като „роден“ и „възпитан“ от Бога, Христос е в качеството Си на Божието Слово и материализира в сътворението мислите на Своя Баща:

„тогава бях до него (Бога) кърмаче/любим/като една възпитана и всеки ден бях негова наслада, веселейки се винаги пред него; веселейки се в обитаемата част на земята му и насладата ми беше с човешките синове.“ (Притчи 8:30-31(Превод на Дарби, 1890 & Версия на крал Джеймс & Превод на Верен)

„В начало бе Словото; и Словото беше у Бога [Отец]; и Словото бе Бог [като Отец]. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало.“ (Йоан 1:1-3)

Седем пъти по време на творческите дни се чува констатацията на Отец, че направеното от Сина Му „беше добро“ (Битие 1:4, 10, 12, 18, 21, 25). На шестия ден, след като са създадени и сухоземните същества, Бог се обръща към Сина Си (Притчи 30:4) с думите: „Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие!“ (Битие 1:26). Констатацията на Отец сега била, че всичко „беше твърде добро“ (Битие 1:31). На седмия ден дошло времето за празничната почивка:

„И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.“ (Битие 2:2-3)

През 19-ти век, по време на влизането с вяра в Светая Светих, където се намира Божия ковчег със заповедите, изобличителната сила на закона дошла към християните най-вече чрез осъзнаването, че един от тези вечни принципи е бил забравен. Това била заповедта за празничната почивка:

„Помни **съботния ден**, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а **седмият ден е събота** на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа,...; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети.“ (Изход 20:8-11)

Все още много хора по света не знаят, че тази Негова почивка е в събота, а не в неделя, каквото е популярното схващане. Бог е знаел, че Неговият противник ще направи така, че хората да забравят важността на този ден и затова заповедта започва с увещателното „Помни“. Промяната е станала между 4-ти до 6-ти век. Сатана използвал отстъплението на християнството, за да фалшифицира деня:

„В почтения ден на Слънцето [неделя или Sunday, Sontag] нека магистратите и хората, живеещи в градовете, да почиват и всички работилници да бъдат затворени“ (Император Константин, Codex Justinianus lib. 3, тит. 12, 3; прев. в Филип Шаф, История на християнската църква, том 3, стр. 380, бележка 1)

„Християните не трябва да юдействат и бъдат незаети в събота, но да работят в този ден; но Господния ден те трябва специално да почитат и като християни, ако е възможно, да не работят в този ден. Ако обаче бъдат намерени, че юдействат, те ще бъдат отлъчени от Христос.“ (29-ти канон на Лаодикийския събор през 364 г.)

„Има ли някакъв друг начин да се докаже, че църквата има власт да въвежда празници и наредби?

Ако нямаше такава власт, не би могла да направи това, за което всички съвременни вярващи се съгласяват с нея; църквата не би могла да въведе съблюдаването на неделята, първия ден от седмицата, измествайки съботата, седмия ден – промяна, за която няма библейско основание“ (Стивън Кинън, „Доктринален катехизис“, стр. 174).

Защо Сатана толкова много е искал да направи тази промяна? Какво има в този ден, което да го различава от всички останали? Всеки седми ден Единородният Син на Бога намира истинска почивка и освежение (Изход 31:17) от Духа на Своя Баща в Неговата прегръдка (бележка: за разлика от втората личност на Триединството, която няма нужда от почивка и освежение, защото има различна основа за връзката си с Бог Отец). И това утвърждаване в Неговата идентичност като възлюбен Син на Бога, наречено още осветение (Йоан 17:19), Той предава на Своите братя и сестри – онези, които с вяра влизат в съботната почивка:

„Понеже и Онзи [Христос], който осветава, и онези, които се осветават [вярващите], всички са от Един [Отец]; по която причина Той [Христос] не се срамува да ги нарича братя, като казва: „Ще възвестявам Името Ти на братята Си, ще Те хваля сред събранието.“ И пак: „Аз на Него ще се уповавам.“ И пак: „Ето, Аз и децата, които Ми е дал Бог.“ „ (Евреи 2:11-13)

„Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка, макар и делата Му (на Бог) да са били свършени още при основаването на света.“ (Евреи 4:3)

Това осветение не можем да постигнем сами. Денят на почивката е време, в което осъзнаваме и преживяваме факта, че Господ е Този, Който ни прави свети (Езекиил 20:12), когато общуваме с Него (Исая 1:18) и така се научаваме да уповаваме на Него, а не на себе си.

„Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: **Чрез** обръщане и **покой** ще се избавите, **в безмълвие и упование** ще бъде силата ви. Но вие не искахте.“ (Исая 30:15)

„Защото ние **чрез Духа очакваме оправданието чрез вяра**, за което се надяваме. Понеже **в Христос Исус** нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но **вярата, която действа чрез любов.**“ (Галатяни 5:5-6)

Божие Слово е още по-конкретно като заявява, че влиза-

щите с вяра в събота приемат двойно по-голямо количество от Христовия Дух:

„И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Заповядай на израилевите синове и им кажи: Внимавайте да Ми принасяте на **определеното им време Моите приноси, хляба Ми** за жертвите Ми чрез огън, за благоухание на умилостивение за Мен. И им кажи: Това е жертвата чрез огън, която ще принасяте на ГОСПОДА: **две едно-годишни агнета на ден**, без недостатък, за постоянно всеизгаряне. Едното агне да принасяш сутрин, а другото агне да принасяш привечер; ... **А в съботен ден да принасяте две едногодишни агнета** без недостатък и две десети от ефа пшенично брашно, смесено с маслиново масло за хлябен принос и възлиянието му. Това е всеизгарянето за всяка събота **освен постоянно** **всеизгаряне с възлиянието му.**” (Числа 28:1-4,9-10)

Приемайки по този начин Христовия Дух, ние сме оформяни по Божия образ, в нас се изобразява Неговия характер, а това означава, че върху нас се поставя печат за това, че сме Негови:

„Дадох им и **съботите** Си да бъдат **знак** между Мен и тях, за да познаят, че **Аз, ГОСПОД, ги освещавам.**” (Йезекиил 20:12)

„След това видях: ето, Агнецът [Христос] стои на планина Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които **имаха на челата си написано името** [характера] **на Неговия Отец.**” (Откровение 14:1)

Четвъртата заповед по този начин се разбира като естествен принцип на здравословна духовност. Съботният принцип не се ограничава до седмия ден. Както се вижда от първия цитиран текст по-горе, става въпрос за „съботите“ на Господ. В Левит 23-та глава съботата е представена като глава на всички останали празници (съботи – Левит 23:37, 38), които са на основата на същия седмоден принцип:

	Седми ден събота (Левит 23:1-3)
--	--

Пролетни празници с три годишни съботи (Левит 23:7, 8, 21)	Седем дни Безквасни хлябове /Пасха/ (Левит 23:5, 6)
	Седем седмици до Петдесетница (Левит 23:15, 16)
Есенни празници в СЕДМИЯ месец, с четири годишни съботи (Левит 23:24, 25, 27, 28, 35, 36)	Празник на тръбите (Левит 23:24, 25)
	Ден на умилостивение (Левит 23:27-32)
	Шатороразпъване (Левит 23:34-36)
Седма година за земята (Левит 25:2-4)	
Седем по седем години до Юбилея (Левит 25:8-11)	
Седма хилядогодишнина (милениум) за земята (Откровение 20:2, 3)	

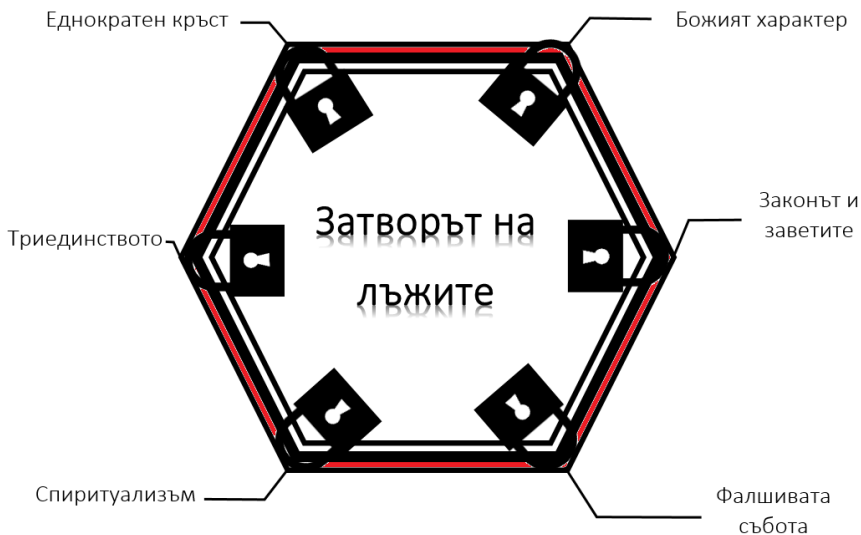
Тук виждаме принципа на увеличаващият се празник. Количеството на приносите в Числа 28-ма и 29-та глави се увеличава в тези времена, за да индикира нарастващ дял от Христовия Дух. Същата идея е представена и в книгата на пророк Езекиил 47-ма глава, където изпод вратата на храма изтича целителна вода (Христовият Дух), която първоначално е до глезените, после до колене, след това до кръста, а накрая става река за плуване, където вече не сме водени от своята си воля, а от Божия Дух. Сега виждаме защо Сатана се е постарал да скрие това, убеждавайки християнския свят, че това са някакви юдейски елементи на робството.

„И против Всевишния ще произнася думи и ще угнетява светиите на Всевишния; дори ще замисли да **отмени у тях празничните времена и закона**, и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и полувреме.“ (Даниил 7:25, Синодален превод)

Още ли ще вярваме на лъжите му?

Заклучение

Разгледаното дотук показва, че човечеството се намира в затвор от взаимосвързани заблуди. Основна характеристика на този затвор е, че всичките шест лъжи трябва да бъдат „отключени“ (разобличени) и на тяхно място да се приеме съответната истината, за да може стените му да се разбият. Това е така, защото фалшифицираните тук *истини представляват една система*.

Първата и основополагаща заблуда е тази на спиритуализма, според който хората притежават *независим* безсмъртен живот. Точно по този начин е представено и второто лице на Триединството, за да отговаря на светските представи за равенство с Бога. Но когато първата двойка са създадени по образа на Отец и Сина (Битие 1:26, 27), ние виждаме, че Ева идва от Адам, както Синът е дошъл от Отец, но въпреки това както Отец и Сина са равни, така и мъжа и жената са равни. Това е равенство основано на отношенията, а не на силата.

Триединството пък си кореспондира много тясно с неделата, която е ден на „непобедимото слънце“¹⁶. Нимрод, който

16 <https://novini247.com/novini/na-dneshniya-den-prez-321-g->

определял стойността си чрез сила бил основателят на Вавилон (Битие 10:8-12). Култът създаден от *триединното* му семейство (Семирамида и Тамуз – Еремия 7:18; Езекиил 8:14, 16;) гравитира около слънцето и е пренесен във всички езически религии (Откровение 17:5, 9). И учението за неделата и това за Триединството са белег за авторитета на духовния Рим:

„Въпрос: Имате ли друг начин да докажете, че Църквата има власт да конституира правила за празници?”

„Отговор: Ако тя нямаше такава власт, тя не би направила онова, с което всички съвременни религиозни лица са съгласни с нея; - не би заменила съблюдаването на седмия ден Събота със съблюдаването на първия ден от седмицата Неделя – една промяна, за която няма библейски авторитет.”

„Въпрос: Съблюдават ли и други необходими истини, които са преподавани от църквата, но не са изложени ясно в Писанието?”

„Отговор: Доктрината за Триединството - една доктрина, чието познаване определено е необходимо за спасение, но не е ясно доказана и изложена в Писанието, в протестантския смисъл на личната интерпретация (Ривю енд Херълд, 22-ри август, 1854 г.; цитирано от Доктринален Катехизъм).”

Щом, според човешкото разбиране, четвъртата заповед от закона (съботата) е от такова естество, че да може да бъде променяна, тогава учението за новия и стария завет като епохи е следващата лъжа, която идва, за оправдаване на това. Тя не само фрагментира вечното евангелие, но и запраща целия божествен закон в миналото преди Голгота, лишавайки го от способността да води напълно хората при Христос. Лъжата за заветите също така не позволява на кръста да се яви в пълното си измерение и да разкрие страданието на Отец и Сина през цялата човешка история. И накрая, лишени от истинското значение на Голгота, където Бог ни достига в нашето мислене и фалшива справедливост

nbsp-imperator-konstantin-i-veliki-izdava_2382114.html

вост, ние оставаме с мистерията на кръста вместо той да бъде за нас портал към разбиране на ненасилствения характер на нашия небесен Баща.

В Своята милост Бог предвидял стратегията на злите сили чрез (1) спиритуализма:

„И вършеше големи знамения, дори предизвика и **огън да слиза от небето** на земята пред човеците. Той мамеше живеещите на земята чрез **знаменията**, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оздравя. И му бе позволено да **вложи дихание** (гр. пнеума - дух) **в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори**; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра.“ (Откровение 13:13-15)

„И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка **три нечисти духа**, подобни на жаби; защото те са **духове на бесове**, които, като **вършат знамения, отиват при царете на цялата земя**, за да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог.“ (Откровението на Йоан 16:13-14)

Божият отговор на модернизирания спиритуализъм бил вест, която да освободи народа Му от затвора на лъжите:

„И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше **(2) вечно благовестие**, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и хора. Той каза със силен глас: **(3) Бойте се от Бога** и Му **(4) въздайте слава**, защото **настана часът, на Неговия съд**; и се поклонете на **(5) Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори**.“ (Откровението 14:6-7)

„И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме **белег** (фалшивата събота) на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на

гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред (5) **Агнеца**.” (Откровение 14:9-10)

Тройната ангелска вест е замислена да се противопостави на (1) спиритуализма, защото Първият ангел носи (2) вечното евангелие и изразява значението на вечния завет, вижда вечното естество на закон и разбира отношението на стария и новия завет.

Призовава хората да се (3) боят от Бога, който е Баща (Откровение 14:1) на Своя единороден Син, защото Той е Неговата жива мъдрост (Притчи 9:10; 8:22-25; 1 Коринтяни 1:24, 30), която е „чиста, после миролюбива, ненаатрапчива, отстъпчива, пълна с милосърдие и добрини, безпристрастна и искрена.“ (Яков 3:17) в противовес на независимото второ лице на Триединството.

Апелира да отдадем (4) слава на Бога, т. е. да отразим Неговия характер (Изход 33:18, 19; 34:5, 6) след като сме отсъдили (преценили) правилно, че Той не е жесток съдия като нас (Виж Откровение 14:7- Цариградски превод срв. Римляни 3:4- Новият завет, съвременен превод). Защото както съдим за Него, така ще бъдем съдени и ние (Матей 7:2). Ние изоставяме собствените си грешни идеи за представяне на Бог и Му отдаваме слава в дух и истина, като живеем живота си така, както е живял Неговият син Исус.

Кани ни да отдадем поклонение на Този, Който след като е създал земята и всичко по нея за шест дни, е осветил седмият ден (5) събота (Изход 20:11) като основен принцип на всички празнични времена (Левит 23-та глава).

Третият ангел ни разкрива постоянния кръст, защото споменатият Агнец е заклан още „от основаването на света“ (Откровение 13:8) и продължава да бъде разпъван до днес от нашите грехове (Откровение 5:6, 7; Евреи 6:6)

Ранните адвентисти прогласявали трите ангелски вести в средата на 19-ти век. Но поради недостатъчното им разбиране гласът на втория ангел, който трябвало да изобличи Вавилон не бил силен (Виж Откровение 14:8). В Своята велика милост Бог изпраща четвърти ангел, който да завърши просвещаващото дело:

„След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и **земята бе осветена от неговата слава**. Той **извика със силен глас: Падна, падна великият Вавилон** и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване и земните царе блудстваха с нея, земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: **Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ;**“ (Откровението на Йоан 18:1-4)

И така, скъпи читателю ... ще излезеш ли от този затвор на лъжите, за да се радваш на „славната свобода на Божиите деца“ (Римляни 8:21)?

БЯГСТВО ОТ ЗАТВОРА НА ЛЪЖИТЕ

ДЕЯН ДЕЛЧЕВ

Обграждащите ни заблуди са нещо характерно за нашето съвремие. Най-опасните от тях са тези, които са примесени с истина. За да можем да избягаме от Затвора на лъжите, трябва да разпознаем всяка една от тях. В тази книжка са изобличени основните подходи, въвеждащи ни в заблуждение. Нека бъдем освободени от тях и отговаряйки на Божия призив да получим щастие в "славната свобода на Божиите деца" (Римляни 8:21).

